

Značný vliv na mluvu dorostenek má angličtina, ačkoli se povinně učí na školách. Za mých časů byla povinná ruština, ale nepamatuji si, že bychom mluvili pa-rusky jinde než ve třídě, natož abychom se s řečí Mičurina ještě mazlili vymýšle-jíce makarónské novotvary. To dnešní mládež vesele lajkuje, fejuje a čekuje, až lingvista úpí. „Bolí mě hedka“ (hla-va), „callni mi“ (zavolej), „dáme gouč-ko“ (jdeme) a jiné „gamesy“ s jazykem.

Výrazný rys slovníku špulkohubek tvoří sprostota. „Čus pičus“ je mezi děv-čaty pozdrav zcela neutrální. Stejně jako když Zuziček oslovuje Luciska „ty čubko, šukno či špíno“, ale nemyslí tím nic špatného. Možná jim význam někte-rých slov ani nedochází. A vždy mě po-baví, když tyto slečinky v touze po drs-nosti obohatí své výrazivo horkou no-vinkou typu šmėčko, čórka či chálka, aniž tuší, že v našpulených ústech převa-lují prastarou vykopávku z romštiny či hantýrky. Též mě udivuje nevyhrané-nost jejich lexika, kdy kupř. výrazem „piča-párek“ označují věc dobrou i špat-nou. Rozuměj pak ženám.

Na rozdíl od tohoto vulgárního světa však mají dívky i svůj svět něžný, o němž svědčí jejich blogy, resp. blogis-ky. Tam se to hemží srdíčky a vzkazy typu: „Ahojčk, lidičky, mocinky vás lowkjuju, muck muck, písňete mi fajn komentiky, páčko, papušky.“ Inu, mele se to v děvčatech jako v mlýnici. Ještě mají svá morčátka a pejsky, ale v jejich útrokách už duní hormonální exploze. Chytají se na každý dvojsmysl. Ve ško-le je rozdivočí nejen babička šukající po světlici či nerudovská otázka Kam s ním?, ale i takové nevinné slovo jako Hodonín (jako že ho do ní – wau!) Ještě usinají s plyšákem, ale už by se chtěly otlapkávat a vykousávat s cool týpky a hustými machýrky, ne s žádnými vy-myšáčkovanými šampónky.

Přes všechna ujišťování, jak jsou hol-ky fpoho, úpe v poho, prostě libovka, přes všechny hihňáky a výgeby čili zá-chvaty smíchu, přes smajlíky, co kolem sebe trousí, v nich však cítím jistou osa-mělost. Chtěly by jet bomby, pecky, ná-řezy, žít jak v reklamě, ale místo toho sedí celé dny u počítače anebo se potají v koupelně fotí s našpulenou hubou v naději, že si jich v tomto přešpuleném světě někdo všimne. Držme jim palce.

To dáš, Kikčule!

+ [redacted]

Špulkohubky koupelnové

JAN
NEJEDLÝ
učitel a publicista

ZTRACENÍ V JAZYCE

Tento zvláštní živočišný druh se vyskytuje nejčastěji mezi dívčími školní mládeží. Vyznačuje se enormně vyšpulenými rty, což odborně nazýváme „duckface“ neboli kachní ksicht. Svými „vykachněnými“ podobenkami, pořízenými na mobil v příšeří domácí koupelny, pak dívky hojně zásobují sociální sítě. Oblíbené jsou mezi virtuálními pedofily, méně už u pedago-gů. Jsou to, krátce řečeno, přídrzle prsa-té děti, které pošilhávají do světa dospě-lých, tj. puberťačky jak poleno. A mají svůj svérázný slovník.

Ať už je to Pátulda, Týnuška, Ájule, Kikčule, Terez, Tamísek nebo třeba Lu-cinka Pusinka Hatafaťá Kočenzi Prdel-ka, jejich modus operandi bývá podob-ný. Určuje jej founek (mobil), kompík (PC), ajsko (ICQ), fítko (Facebook), blútko (Bluetooth), skajpík (Skype) či wifič (wi-fi). Vycepovány moderními technologiemi mluví často jen v robotic-kých zkratkách. WTF (*What the fuck*), když se zlobí. LOL (*Laughing out loud*), když se radují. OMG, když jsou udivené či hladové (OMG = *Oh my God* či v žertu Ohřej mi guláš). Vyznání lásky může mít dnes velmi strohou po-dobu: „MTMR“ (Mám tě moc ráda), pří-padně „ADIDAS with Čenda“ (ADI-DAS = *All Day I Dream About Sex...*).

Ve škole je rozdivočí nejen
babička šukající po světlici či
nerudovská otázka Kam s ním?,
ale i takové
nevinné slovo
jako Hodonín

”